

om nødvendigt bør skride til tvangsfjernelse og anbringelse uden for hjemmet uanset barnets / den unges alder.

Socialdemokraterne har med tilfredshed noteret sig, at det af et svar fra ministeren fremgår, at et barn eller en ung, der har lovlig opholdstilladelse, men som mod sin vilje udsendes fra Danmark, har en særlig ret til at vende tilbage til Danmark. Taler barnets tarv imod, at det skal bo hos sine forældre, skal kommunen medvirke til at finde andet egnet opholdssted.

Vedrørende lovforslagets afsnit om religiøse forkyndere m.fl. har vi noteret os, at det i svar er blevet tydeliggjort, at udenlandske forkyndere også kan komme hertil på andet grundlag, alt efter opholdets karakter.

Socialdemokraterne opfordrer regeringen til at udfærdige en redegørelse om lovens implementering og konsekvenser efter udløbet af de to første år efter lovens ikrafttræden.

Et *mindretal* i udvalget (SF, RV, EL og KD) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Det Radikale Venstres medlem af udvalget konstaterer, at lovforslaget er endnu en massiv stramning af udlændingelovgivningen. Denne gang er det børnene, som er målgruppen. Regeringen prøver at legitimere stramningerne med, at der er behov for at bekæmpe de såkaldte genopdragsrejser. Af ministeriets høringsnotat fremgår det, at Socialministeriet skønner, at der skulle foregå omkring 250 genopdragsrejser om året. Ministeren har i et åbent samråd den 11. maj 2004 oplyst, at Socialministeriets skøn bygger på en henvendelse til tre kommuner (Kalundborg, Næstved og Århus), og at Socialministeriet på det grundlag er nået frem til et tal på 250. Vi mener ikke, at dette er en troværdig fremgangsmåde. Ministeren har desuden svaret (spørgsmål 2), at det ikke er muligt at udarbejde en liste med konkrete eksempler på genopdragsrejser, eftersom der ikke foretages nogen registrering af disse sager.

Det Radikale Venstre undrer sig over, at ministeren end ikke er i stand til at levere blot en kommenteret oversigt over de sager, som er blevet omtalt i pressen inden for de seneste år, herunder en sag fra ministerens egen valgkreds.

Det Radikale Venstre har henvendt sig til adskillige aktører med kendskab til sociale problemer blandt flygtninge og indvandrere. Ingen har kunnet bekræfte, at der skulle være tale om et udbredt og aktuelt problem med genopdragsrejser. Ingen har kunne bekræfte et antal, som skulle nærme sig 250.

Ministeren forsvarer sig med, at man i Oslo har registreret 100 genopdragsrejser om året (jf. høringsnotatet side 13). Men det fremgår derefter af svaret på spm. 15 (bilag 9), at der er tale om, at 99 børn er udeblevet fra undervisningen i skoler i Oslo. Men der er ingen opgørelse af, hvor mange af disse der skyldes genopdragsrejser eller bare velkendte sociale problemer. Endvidere oplyses det i svaret, at flere anmeldelser er blevet henlagt, fordi kommunen har misforstået den relevante lovgivning. Udvalgsbehandlingen har generelt vist, at lovforslaget hviler på et meget spinkelt vidensgrundlag, som oven i købet fremlægges på en måde, som ikke fremmer kvaliteten af Folketingets arbejde.

»En genopdragsrejse er én for mange«, siger det. Det er rigtigt, men er det rimeligt og retfærdigt at fratage alle 15-18 årige (med få undtagelser) retten til at leve sammen med deres familie her i landet med henblik på at forebygge et ukendt antal genopdragsrejser? Ikke efter Det Radikale Venstres opfattelse.

Hertil kommer, at lovændringen med stor sandsynlighed ikke vil have nogen virkning på genopdragsrejser. For det første må man regne med, at mange af de børn, som er potentielle ofre for genopdragsrejser, er danske statsborgere. De rammes ikke af ændringer i udlændingelovgivningen. For det andet betyder undtagsbestemmelserne i forhold til de generelle regler, at børn, som har haft deres opvækst i Danmark og har gået i dansk skole, under alle omstændigheder får ret til at komme hjem til Danmark igen. Andet skulle da også bare mangle! Problemet er blot, at regeringens og Socialdemokratiets argument for stramningerne er, at herboende forældre skal skræmmes fra at sende deres børn af sted under truslen: »Hvis I sender jeres børn tilbage til hjemlandet, så ser I dem ikke igen.« Hertil er kun at svare: »Jo, det gør I. Læs blot lovens bemærkninger!«

De børn, som »rammes« af stramningerne, er ikke børn, som har været tvunget på genopdragsrejser. Vi mener, at lovforslaget til gen-